

התאבדות תלמיד

התמודדות צוותים
חינוכיים וטיפוליים

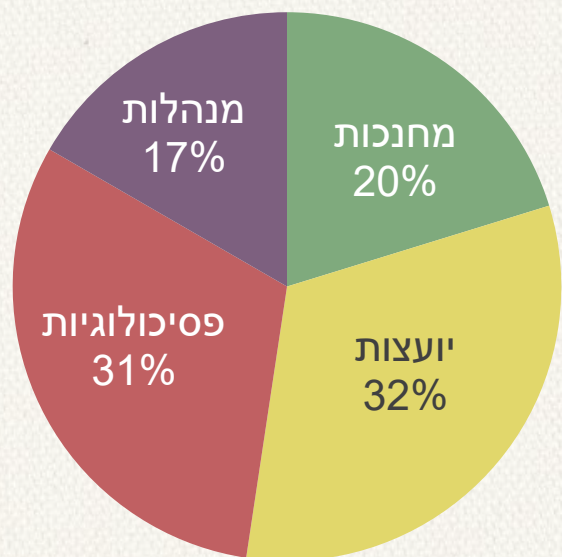
משתתפי ומשתני המחקר, ניתוח כמותי ואיכותני

ד"ר נעה טייך פייר (Psy.D)

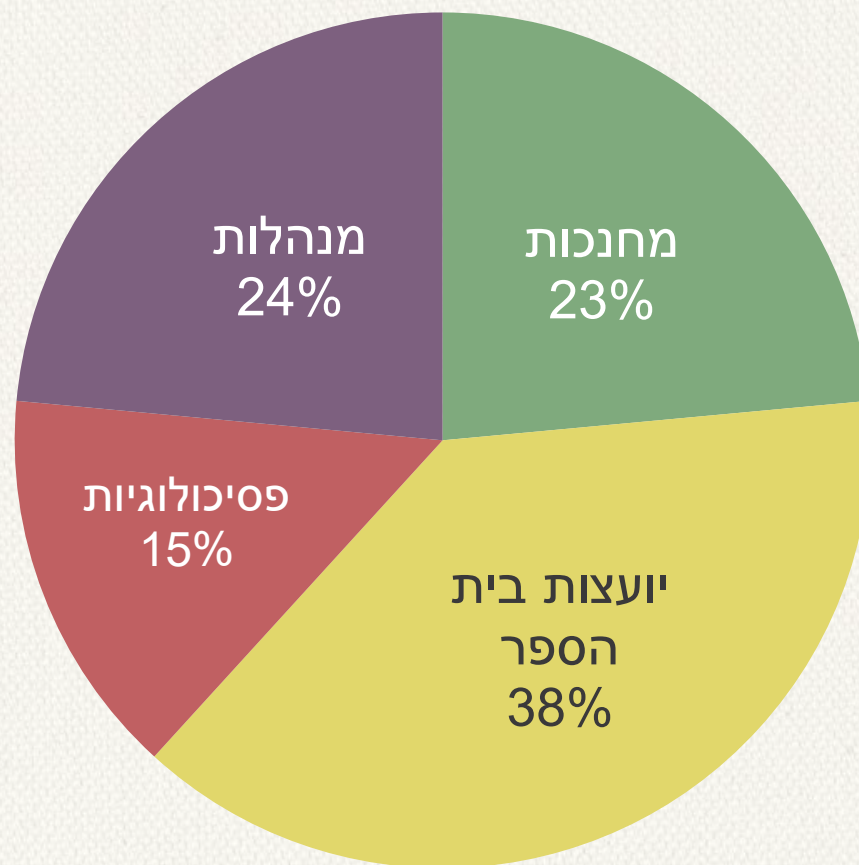
"בחלומות הכי שחורים שלי לא
האמנתי שאתמודד עם מציאות
כה תלמיד שלי יבחר שלא לחיות
יתר, ואני... אני בכלל לא ידעתי מה
עובר לו בראש, אמרות שהיינו מאוד
קרובים ומדי יום נפגשנו בבית
הספר ושוחחנו"

מחנכת כיתה של תלמיד שהתאבד

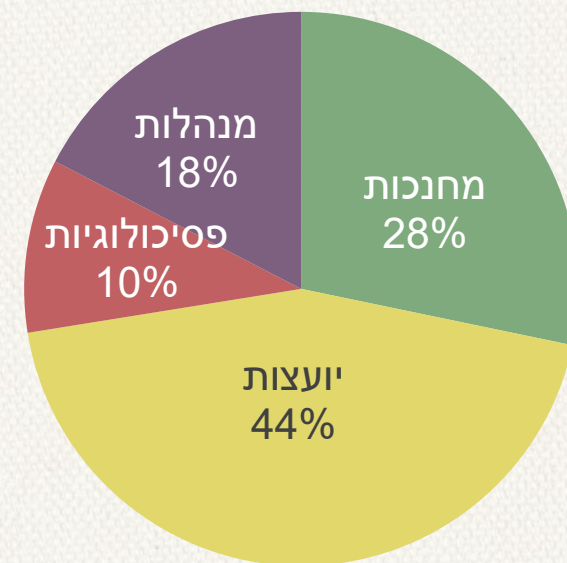
קבוצות ומשתתפי מחקר (N=256)

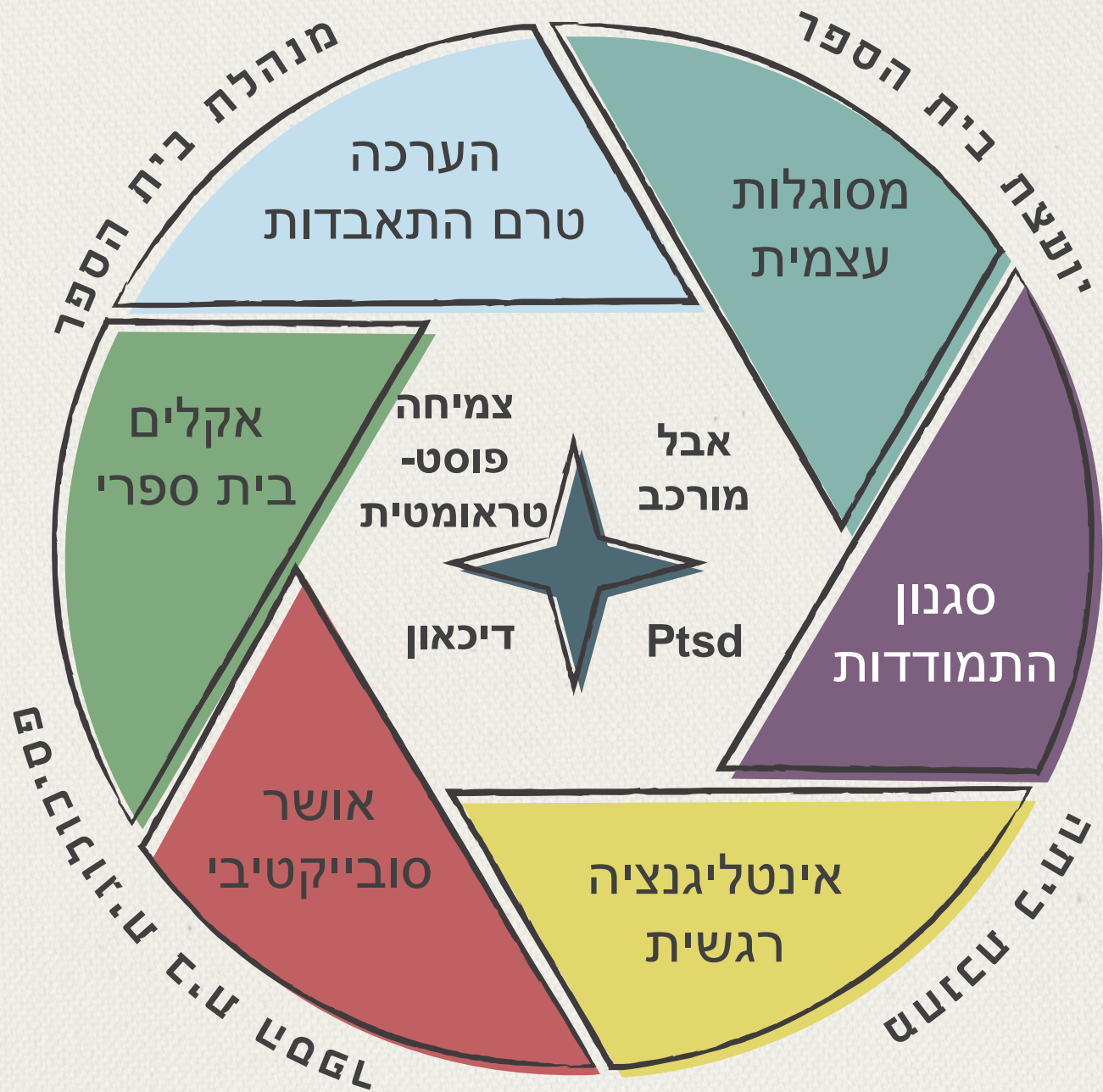
בתוך בית הספר (N=34)

אובדנות (N=84)

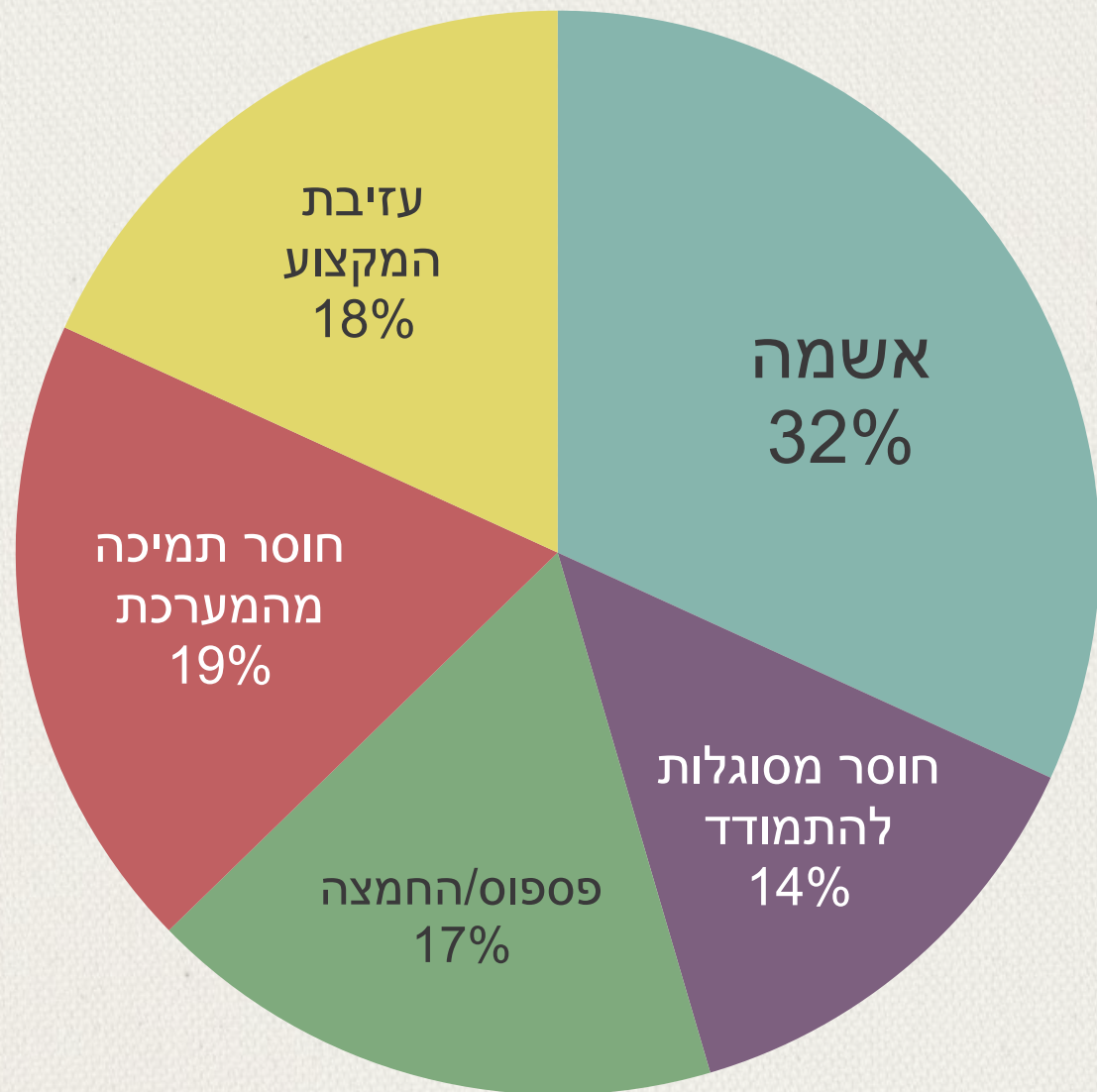

מחוץ לבית הספר (N=138)

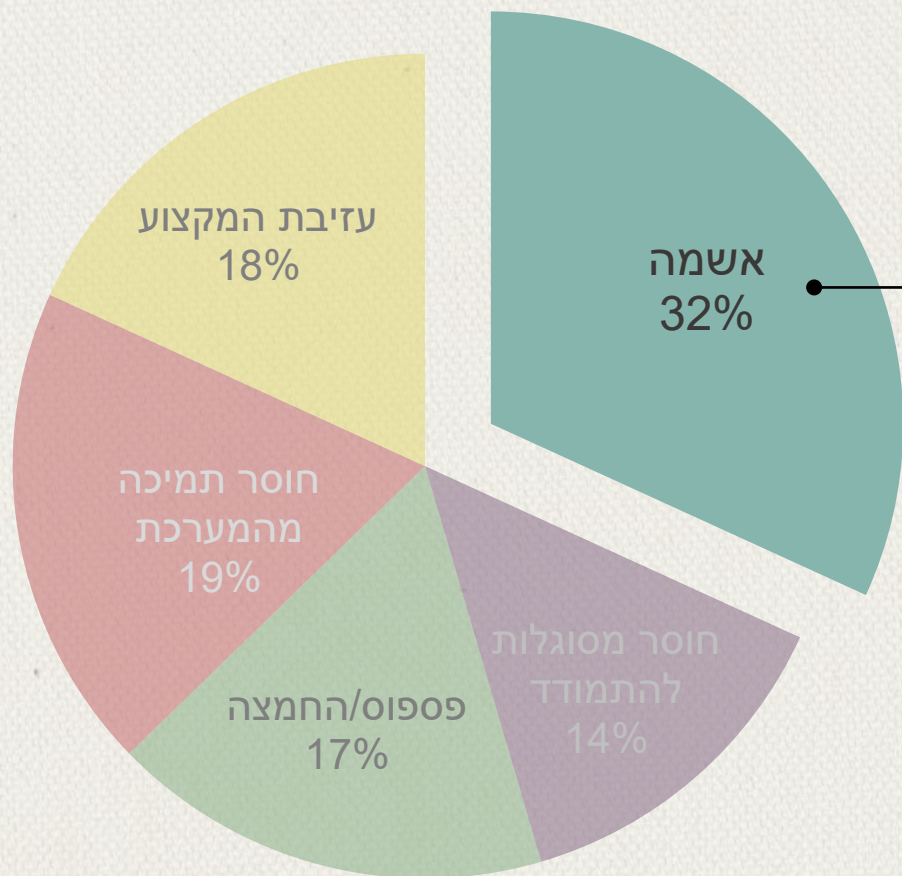
ניתוח כמותי

משתני המחקר

ניתוח איכותני (N=84)

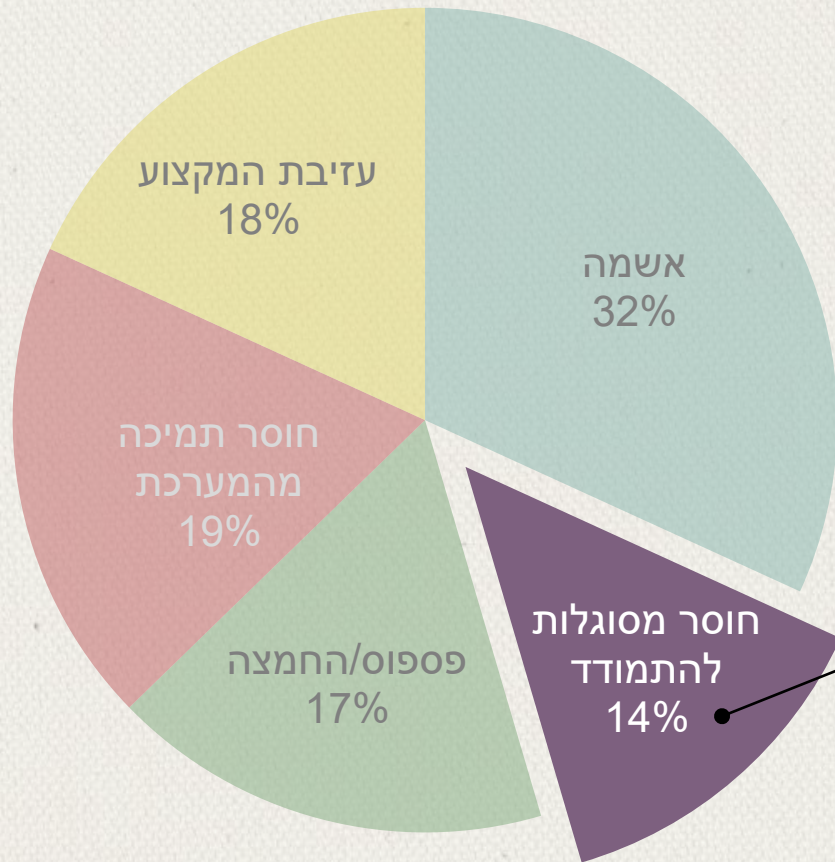
שכיחות התמות
המרכזיות

0

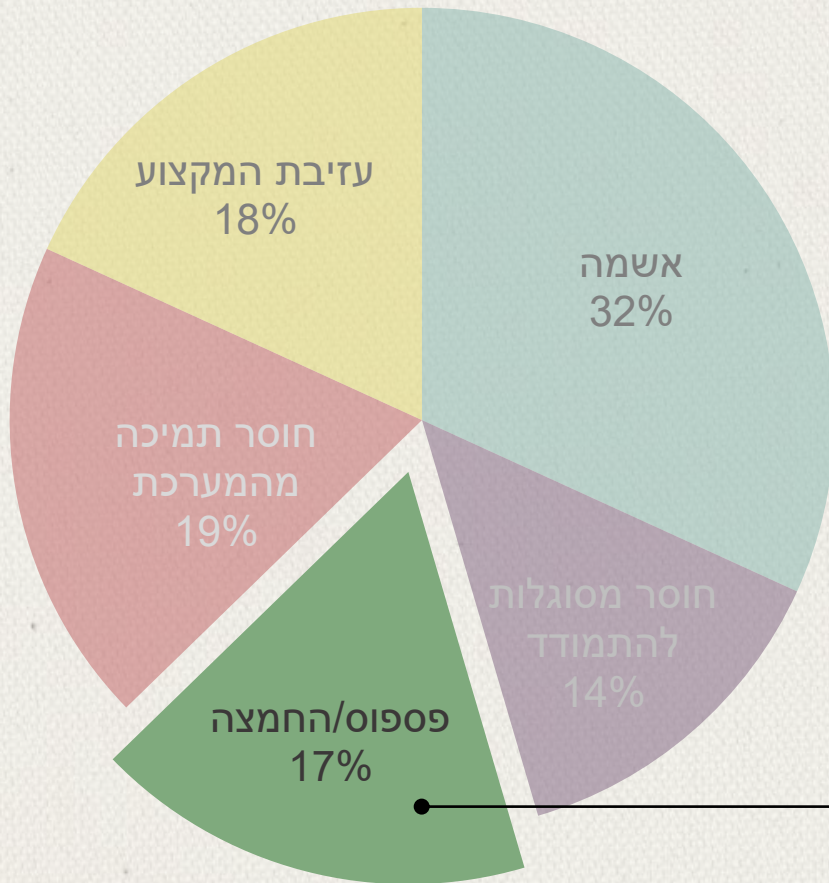
"יום לפני האסון ביקש התלמיד לשוחח איתי. הייתי עסוקה וקבענו יום למחרת... היה מאוחר מדי, נמצא למחרת תלוי בחדרו. אינני יודעת... אם הייתי משוחחת איתו, האובדן היה נמנע, אך רגשות האשם ש'אולי', לא מרפים ממני. בתום שנת הלימודים פרשתי מעבודת החינוך ומאז איני מסוגלת לחשוב על עבודה עם בני נוער."

חוסר מסוגלות להתמודד

"לא חשה מסוגלות לחנך תלמידים מפחד שאחווה שוב חוויה כה טראומטית. אין לי את הכוחות והמסוגלות לכך"

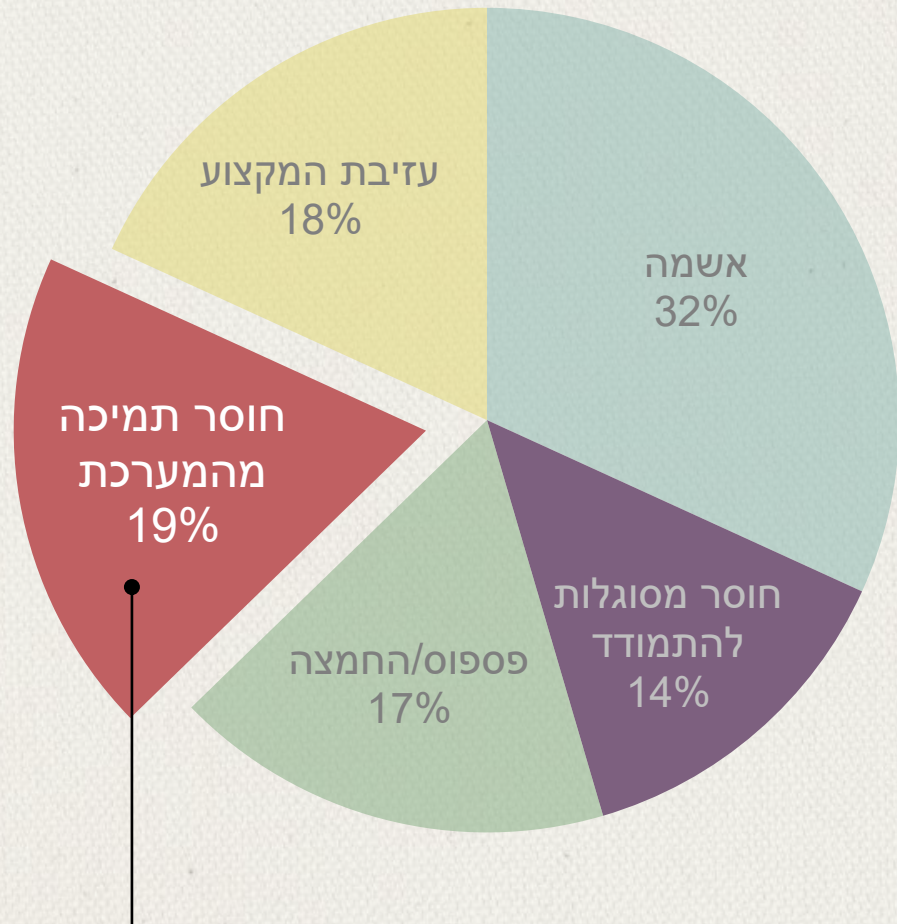
פספוס / החמצה

"למרות שהתלמידה לא הייתה במעקב פסיכולוגי אצלי, הייתה טראומה גדולה... הרגשה של פספוס ורגשות אשם שאולי יכולתי לעזור אם הייתי רק יודעת, או היינו מזהים סימנים. בביה"ס קיים חשש מאוד גדול מחיקוי המעשה מצד תלמידים אחרים ולכן העירנות שלי ושל שאר אנשי הצוות מאוד גדולה. לצערי המתח והחשש מנהלים אותנו כיום".

"קשה מאוד... לא הייתי שם בשביל הנערה. הכתובת הייתה על הקיר..."

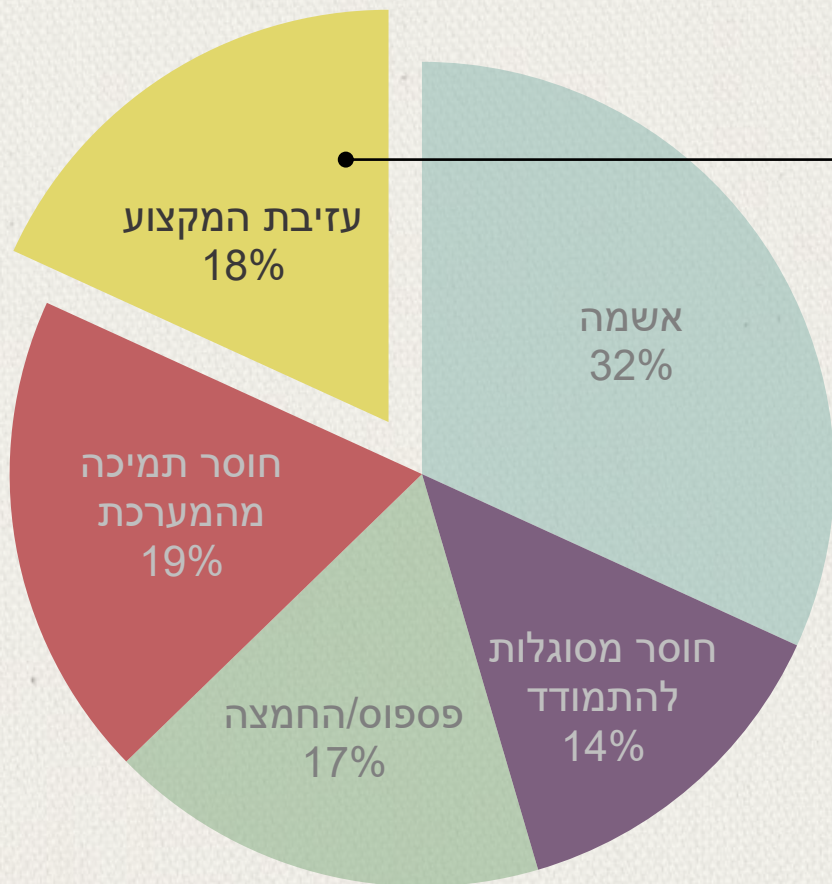
חוסר תמיכה מהמערכת

"המשרד חייב לתת מענה לאנשי
חינוך וטיפול שחווים אובדן
תלמיד. מדובר בתאונת עבודה
לכל דבר. ביום האירוע, כמנהל,
הרגשתי עטוף, וכך גם בשבוע
הראשון. לאחר מכן נשארתי
בבדידות גדולה ובתחושה שכולם
מצפים שנחזור לשגרה כלא היה.
לא כך היו פני הדברים.
התפרקתי לגמרי ונדרשתי לעזרה
פסיכיאטרית מקצועית"

עזיבת המקצוע

"חוויה בלתי ניתנת לתיאור... קשה מאוד אשר גרמה לי לפרוש מתפקידי בשל תחושת חוסר מסוגלות ורגשות אשמה שמלווים אותי מדי יום"

תקווה לשינוי

"בִּ33 עֻצְמַת הַכָּאֵב וְהַהֵלֶם, יוֹדָד לְמַדְנֵנוּ
כֹּל יוֹם לְהַתְמוּדָד עִם הַמְצִיאוֹת הַחֲדָשָׁה
וְהַכּוֹאֶבֶת וְאֵנִי גִילִיתִי שִׁישׁ בִּי כּוֹחוֹת
לְשֹׁמֵר עַל הַכְּתֵה הַפְּגֻעָה שְׁלֹא יִתְפַּרֵק.
בְּעֶזְרַת הַצּוֹת הַחֲיוֹנִכִי, הַהֲנַהֵלָה וְלִיוֵי
מִקְצוֹעֵי פְּסִיכּוֹלוֹגִי מִתְּמַשֵּׁךְ לְחֻבְרִים בְּמַעֲגָל
הַקְּרוֹב וְלִי, עִם הַמּוֹן רְגִישוֹת הַצּוֹחֵנוּ לְצִלוֹח
בִּיחָד אֶת הַחֲדָדְשִׁים הַרְאֻשׁוֹנִים אֲחֵרֵי
הַהִתְנַאֲבָדוֹת, בְּמִוּבָן מִסּוּיִם הַתְּלֻמִּידִים נַעֲשׂוּ
רְגִישִׁים, אֲכַפְתִּיִּים וְתוֹמְכִים יוֹתֵר לָהּ בְּלָה"
מִחֲנַכַּת כִּיתָה